

Ongetwijfeld was dit wetsvoorstel ooit goed bedoeld door de burgerlijke initiatiefnemers. De voorgenomen wettelijke uitvoering is echter een discriminerend gedrocht en dat allemaal voor een verlofperiode van vijf dagen waaraan niemand voldoende heeft om te rouwen.

Er ligt hier een wetsvoorstel gebaseerd op het discriminerende (waan)idee dat alleenstaanden geen rouw kunnen ervaren. Dat mensen zonder kinderen niet rouwen. Dat mensen met kinderen boven de 18 geen rouwverlof behoeven.

Dit heeft natuurlijk niets met de realiteit te maken, maar alles met de denkbeelden van de drie initiatiefnemende politieke partijen. SGP, CU en CDA dragen dagelijks uitdrukkelijk uit alleen gezinnen belangrijk te vinden, ten koste van alles en iedereen. Wat de betreffende partijen ook hier gemakshalve terzijde schuiven is het feit dat er in Nederland allang vrijwel net zoveel alleenstaanden zijn als gezinnen. De drie initiatiefnemende politieke partijen lijken vooral bezig met hun eigen gezinsgefocuste levensovertuigingen en totaal niet met algeheel menselijk welzijn op het gebied van rouw.

Van Dale is duidelijk over rouw. Grote droefheid, intens verdriet. Maar NIET alleen maar door de dood van een mens, maar over zaken die men verloren heeft, die tenietgegaan zijn.

Dat betreft dus niet alleen maar mensen met kinderen onder de 18 jaar, of partners. Dat betreft iedereen. Er zijn vele vormen van rouw. Rouw is levensveranderend, maar de reden van rouw verschilt. Rouw betreft niet uitsluitend sterfgevallen, maar ook bijvoorbeeld de tragedie wanneer iemand een levensveranderende diagnose krijgt en rouwt om het einde van het leven dat voorheen geleid werd. Iemand die de diagnose ALS krijgt rouwt niet, volgens deze partijen? Iemand die te horen krijgt dat hij/zij blind of doof wordt, gaat gewoon over tot de orde van de dag? Deze voorbeelden zijn de ESSENTIE van rouw: zaken die men verloren heeft, die tenietgegaan zijn.

Maar voor SGP/CU/CDA tellen ze niet mee.

Rouw is breed en niet eng, zoals SGP/CU/CDA willen doen geloven.

In dit wetsvoorstel worden grote groepen mensen van rouwverlof uitgesloten zonder wettelijke grondslag en het voorstel riekt er daarom zelfs sterk naar in strijd met artikel 1 van de Grondwet te zijn.

Ook de focus in het wetsvoorstel op werknemers is bijzonder te noemen. Kinderen die een ouder, broer of zus verliezen rouwen ook niet en moeten zich maar ziekmelden van school? Dat kunnen die werknemers dan ook doen, dat ziekmelden. De initiatiefnemende partijen voeren echter aan dat het niet wenselijk is dat werknemers zich ziekmelden. Dat geldt dan voor iedere rouwende: scholier, student, deelnemer aan (verplicht) werk- of opleidingstraject, enzovoorts. Uitdrukkelijk niet exclusief werknemers.

Er wordt geen onderbouwing gegeven voor het uitsluiten van het grootste deel van de bevolking in het wetsvoorstel. Alleenstaanden. Mensen zonder kinderen. Mensen met meerderjarige kinderen. Voor die laatsten schijnt bij de achttiende verjaardag van hun

kind kennelijk een magisch einde te komen aan alle rouwgevoelens en de behoefte aan rouwverlof. Mensen zonder kinderen rouwen niet om hun partner? En alleenstaanden zijn immuun voor rouw, zo suggereert dit wetsvoorstel.

Er bestaat een – mijns inziens terechte – wens tot vereenvoudiging van het verlofstelsel. Dit wetsvoorstel, met zijn discriminerende grondslag – draagt daartoe zeker niet bij. “De verbetering van de positie van rouwende werknemers is nu geboden.” Alleen doet dit wetsvoorstel dat om de hiervoor genoemde redenen beslist niet. Voer deze wet in en je kunt gewoon wachten op mensenrechtenprocedures en rechtszaken. Zaken die naar mijn mening door de klager gewonnen zullen worden.

Er zou een algeheel rouwverlof moeten komen voor iedereen. Ongeacht of mensen kinderen konden krijgen, ongeacht of mensen een partner hebben. Het rouwverlof moet om de rouw gaan van de persoon in kwestie en niet om hun barend vermogen of hun relatiestatus.

Waar behoefte aan is, is een verlof voor iedereen die rouwt conform de aangehaalde definitie van Van Dale: grote droefheid, intens verdriet, zaken die men verloren heeft, die tenietgegaan zijn.

Laten we wel zijn: die vijf dagen rouwverlof zijn voor niemand in rouw voldoende. Tel daar het gros van de bevolking bij op dat uitgesloten wordt door de voorgestelde wet en je hebt een gedrocht dat geen recht doet aan rouw.

Regel rouwverlof eerlijk, respectvol en rechtdoend aan rouw of regel het niet. Dit wetsvoorstel behoort te worden weggestemd. Dit wetsvoorstel is niet eerlijk, niet respectvol en doet geen recht aan rouw. Er wordt op een foute manier met rouw omgegaan.

Dat er nog heel veel te winnen is op de omgang met rouw blijkt bijvoorbeeld uit hetgeen ik – op dat moment in diepe rouw – ooit toegevoegd kreeg van iemand toen ik over het verlies sprak: ‘Ik heb geen tijd voor deze shit.’